

Brave burgers, onaangepasten,
rijkaards, bijstandstrekkers, tieners,
bejaarden, directeuren en loopjongens

– het zijn zeer uiteenlopende

mensen die tot geloof komen.

Onder hen ook filosofisch-aangelegde

Rotterdamers, zoals Leon (24).

“Sorry voor de
stereotypen”

'Als jochie van een jaar of vijf ging ik met twee buurmeisjes mee naar een kinderclub in een gebouwtje van de kerk 'De Ark'. Aan het eind van de bijeenkomst zei de juf: Wie wil er bidden? Nou, dat wilde ik wel doen.

'Wil je het hardop doen of liever stil?'

'Huh? Moet je bij bidden iets zeggen dan?'

Leon kreeg in zijn opvoeding niet heel veel mee van het christelijk geloof. Opa en oma van moederskant zaten hun jeugd in een zwartekousenkerk maar waren kerkverlaters geworden. Gelovig bleven ze wel en dus deed Leon, wanneer hij als kind bij hen logeerde, altijd zijn oogjes dicht voor het eten. Maar dat er dan iets gecommuniceerd werd, had niemand hem ooit verteld. Toen Leon zeven jaar was, scheidde zijn ouders. Zijn schoolcarrière verliep niet op rolletjes, via het volwassenenonderwijs behaalde hij zijn havo-diploma. Na anderhalf jaar lerarenopleiding geschiedenis besloot hij te gaan werken. Hij is nu teamleider bij Streetwise, een promotiebedrijf voor goede doelen.

De geboren Rotterdammer heeft een wat filosofische inslag. Vanachter zijn sluike haar kijkt hij naar een punt in de verte, alsof daar staat geschreven wat hij wil meedelen.

'Toen mijn tante overleed, vertelde men mij dat ze naar 'de hemel' was gegaan. Bij ons eerstvolgende bezoek aan de HEMA vroeg ik naar mijn overleden tante. Kennelijk had ik het niet helemaal begrepen.

Als kind had ik wel een beeld van God en daar stelde ik mijn omgeving ingewikkelde vragen over. Als God de Schepper is, die er altijd is geweest, in de hemel, hoe heeft Hij dan het stukje hemel gemaakt waar Hij zelf op zit?

Verwondering over het geheim van het leven heb ik altijd gehad. Waar veel mensen zich tevreden stellen met 'daar moet je verder niet over nadenken', wil ik juist graag weten hoe het zit. Ik ben er nieuwsgierig naar en kan er eindeloos over filosoferen. Over de schepping van de wereld uit het niets, of over de (on)waarschijnlijkheid van 'eeuwig leven'.

In mijn tienerjaren waren er momenten waarop ik bad. Althans, laten we zeggen, ik zei iets in de trant van: 'Hoi. Als U er bent...eh...nou ja, we praten nooit, en ik weet het ook niet zeker...maar gesteld dat U bestaat...'. Het was meer praten vanuit de gedachte 'baat het

niet, dan schaadt het niet'. Ik deed het ook alleen maar als ik in de put zat. Een schietgebedje vanuit mijn schuttersputje. Ik weet nog precies waar ik altijd zat, op een bankje in het park, vlakbij mijn huis. Echt bidden kon je het nauwelijks noemen. Het was ook niet zo dat ik mijn leven er op aanpaste; het had geen consequenties.

Gaandeweg kreeg dat 'bidden' wel een serieuzer karakter. Als ik me een keer niet goed voelde, vroeg ik 'God' dat ongemak weg te nemen. Dat gebeurde; je zou het tot mijn eerste religieuze ervaringen kunnen rekenen. Vanaf dat moment zat ik vaker op het bankje. Niet dat ik er al heilig van overtuigd was dat Hij bestaat. Ik stond er berekenend tegenover. Als Hij er is, dan is het goed. Zo niet, dan is een moment van stilte en bezinning ook goed, in een drukbezet leven. In die tijd draaide ik veel Nederlandstalige luisterliedjes. Eén van mijn favorieten was een tekst van Herman van Veen, met dit couplet – Leon citeert het uit z'n hoofd, in één woordenstroom:

'Jesus was een visser, die het water zo vertrouwde / dat Hij zomaar over zee liep, omdat hij had leren houden / van de golven en de branding, waarin niemand kon verdrinken / Hij zei: "Als men blijft geloven, kan de zwaarste steen niet zinken." / Maar de hemel ging pas open, toen zijn lichaam was gebroken / en hoe hij heeft geleden, dat weet alleen die visser aan het kruis. / Maar je wilt wel met hem meegaan, samen naar de overkant / en je moet hem wel vertrouwen, want hij houdt al jouw gedachten in zijn hand.'

Hij verontschuldigt zich bij voorbaat voor de stereotypen in het verhaal dat hij vertelt, 'maar zo ging het echt: Op een dag was ik ziek. Net nadat ik mijn medicijnen had ingenomen, kreeg ik het beurtelings koud en warm. Terwijl mijn moeder de huisarts belde, heb ik gebeden. Een standaard christelijk zinnetje – mooier kan ik het niet maken: 'Jesus, als u bestaat, wilt u me redden.' En op dat moment voelde ik, dat Hij dat zou doen. Nu komt het goed, dacht ik. Dat is een keerpunt geweest in mijn leven. Daarna ben ik de Bijbel gaan lezen. Genesis, Exodus, tot ik vastliep in allerlei adviezen voor de bouw van de tabernakel. Toen ben ik maar in het Nieuwe Testament verdergegaan.

Mijn ontwikkeling naar het christen-zijn is uiteraard een persoonlijk verhaal, maar in mijn geval ook wel

wat individualistisch. Het is niet zo dat ik er pas toe gekomen ben na uitvoerige gesprekken met een dominee, met familieleden of vrienden. Ik heb het bezoeken van een kerk ook heel lang uitgesteld. Want, zo dacht ik, elke kerk heeft zijn eigen uitleg. En zodra ik kies voor deze of gene kerk, leg ik me gelijk vast op een interpretatie van het christendom.

"Het kenmerkende en tegelijk het aantrekkelijke van het christendom is dat God naar de mensen toekomt."

Via-via belandde ik bij een christelijke studentenvereniging in Delft. Daar ontdekte ik dat christenen ook vragen hebben over geloof. Ik dacht dat zij allemaal zeer overtuigd waren van de waarheid en alles zeker wisten, maar dat bleek anders te liggen. Dat gaf wel een klik. Door de gesprekken tijdens bijbelkringen leerde ik beter begrijpen wat nu de essentie van het leven van Jezus was, waarom Hij heeft geleden aan het kruis, waarom Hij is opgestaan. Ik had altijd gedacht dat het draaide om naastenliefde – en dat klopt ook wel, maar het is zoveel meer.

Afgelopen Pasen ben ik gedoopt. Hoe ik die kerk op het spoor kwam, is wel een wonderlijk verhaal. Voor mijn werk ga ik de deuren langs voor goede doelen. Op een dag sprak ik een jonge vrouw die wel donateur wilde worden, op voorwaarde dat ik drie maanden lang elke zondag naar een kerk zou gaan. Dat vond ik een deal. Ik ging drie maanden 's zondagsmorgens ergens naar een kerk. Bij de laatste kerk die ik bezocht bleef ik hangen. Ik vond er een gemeenschap die bij me past. Hartelijk, gastvrij, zonder opgeheven vingertje.

Het kenmerkende en tegelijk het aantrekkelijke van het christendom is dat God naar de mensen toekomt – in plaats van dat mensen God moeten zien te bereiken. De kortste samenvatting van mijn geloof is de oneliner die ergens op een muur in Schiedam staat: 'Een vriend is iemand die alles van je weet en toch van je houdt.' Zo is God voor mij.'

